

det Rigtigste at lade det staae, som det nu staaer, indtil Fællesrepræsentationen kan tage Beslutning derom. For at bewirke dette, har jeg til-
 ladt mig at foreslaae at indsatte i Loven: „indtil 1ste April 1856“ istedetfor „indtil videre“.

Finantsministeren: Saavidt jeg forstod den ærede Forslagsstillers Tanke, er det af ham erkjendt, at denne Sag ikke lader sig ordne for Diebliffet, men at den hører til dem, hvis Ordning maa forbeholdes en eventuel Fællesforsamling; det er altsaa nærmest en Omhu for, at denne Forsamling ikke skulde blive foregribet, der har fremkaldt den nu foreslaaede Forandring. Jeg kan i Gæt og Alt give den ærede Forslagsstiller Ret i de Betragtninger, som han har anstillet om den retslige Betydning af, enten der kommer til at staae i Loven „indtil videre“ eller „indtil 1ste April 1856“; men det forekommer mig dog, at der virkelig ikke fra Rigsdagens Side kan være nogen Anledning til at gjøre denne i og for sig uæsentlige Forandring. Jeg skal ligesom erklære, hvad der for mig har været Grund til i Lovforslaget at sætte „indtil videre“ istedetfor „indtil 1ste April 1856“. Uagtet det nemlig ikke var undgaaet min Opmærksomhed, at den ærede Rigsdagsmand tidligere havde stillet et Forslag som det af ham nu stillede, og, uagtet jeg maatte forudsætte, at det atter vilde blive Tilfældet denne Gang, troede jeg dog ikke, at der nu vilde blive lagt nogen Vægt paa en saadan Forandring, da jeg ventede, at det skulde blive almindeligt erkjendt, at Sagen maatte ordnes af Fællesforsamlingen; men gaar man ud derfra, da vil der fremkomme en Vanfælsighed, naar Forholdet overgives til Fællesforsamlingen, ordnet paa den Maade, at der for Kongeriget eksisterer en Lov, hvori der staaer, at Portofriheden skal vedblive „indtil 1ste April 1856“, og at Portofriheden derimod for Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen, ifølge de derom udstedte allerhøieste Patenter, er fastsat at skulle gjælde „indtil videre“; thi hvis man tænker sig, at Fællesforsamlingen ikke vil kunne have dette Forhold endelig ordnet til 1ste April 1856 — og det var jo dog muligt, at denne Forsamling, som jeg ogsaa haaber skal være tilstede længe før den Tid, kunde have saa

mange vigtige Sager at tage vare, at den ikke kunde beskæftige sig med dette Forhold, — saa vilde det være besynderligt, om man skulde lade denne Repræsentation give en Lov, der kun vilde komme til at vedrøre det egentlige Kongerige. Det er den Vanfælsighed, jeg troer vil komme tilstede, hvis det foreliggende Vdringsforslag bliver vedtaget; dog skal jeg bemærke, at jeg ikke lægger synderlig Vægt derpaa; thi der er saa mange andre Vanfælsigheder tilstede, at jeg, om saa skal være, gjerne kan tage denne ubetydelige med.

Ordføreren: I Anledning af den ærede Finantsministers sidste Uttringer skal jeg bemærke, at jeg ikke har antaget, at mit Forslag vilde foraarsage nogen Vanfælsighed; jeg haaber, at han vil have lagt Mærke til, at jeg netop bestræber mig for at sjerne alle Vanfælsigheder fra ham, og havde jeg antaget, at mit Forslag indeholdt nogen Vanfælsighed, vilde jeg ikke have stillet dette Forslag. Men, naar den ærede Finantsminister vttrede, at han ansaae dette Forslag for i og for sig uæsentligt, da kan jeg ikke deri give ham Ret, og jeg skal i denne Henseende henholde mig til den forrige Finantsministers Uttringer, da Sagen sidst var for; han udtalte nemlig, at han ikke havde foreslaaet, at Loven skulde gjælde „indtil videre“, fordi han frygtede for, at Rigsdagen ikke vilde gaae ind paa et saadant Forslag; den forrige Finantsminister har altsaa erkjendt, at Rigsdagens Betragtning af dette Spørgsmaal maatte være saaledes, at den ikke vilde gaae videre, end til at udsætte Spørgsmaalets Afgjørelse et Aar, og at en saadan Forandring, som den nu foreslaaede, var en i og for sig væsentlig Forandring. Naar der indfattes: „indtil 1ste April 1856“, saa har den eventuelle Fællesforsamling det fuldkommen i sin Magt at give en Lov, som bestemmer, at Portofriheden kan vedblive indtil videre, eller til 1ste April 1857; den kan bevilge Udsættelsen, saasnart det viser sig, at den Lov, som endelig skal ordne Forholdet, ikke strax kan komme istand; men, dersom vi nu vedtage Loven i den Skikkelse, hvori den foreligger, saa faaer den kommende Fællesforsamling ingen Indskydelse paa Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, hvis Regjeringen ikke